

Derfor kan vi heller ikke støtte det her forslag fra Enhedslisten. Vi er simpelt hen grundlæggende uenige i, at man skal pålægge landene en bestemt politik på dette område.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Jann Sjursen.

Jann Sjursen (KD):

Da Kristendemokraternes ordfører på området, fru Bodil Kornbek, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Beslutningsforslaget handler om, at Folketinget skal opfordre regeringen til at arbejde for, at EU's krav til WTO-medlemslandene om liberalisering af vandforsyningssektoren under GATS-forhandlingerne trækkes tilbage.

Kristendemokraterne ser ikke de store farer ved GATS-forhandlingerne og spørgsmålet om liberalisering af vandforsyningssektoren. Dette skyldes, at det ifølge GATS-aftalen er op til det enkelte medlemsland selv at bestemme, hvilken ydelse der skal udføres af det offentlige, og hvad der skal overlades til private at udføre. Det betyder, at man ikke via GATS-aftalen kan tvinge et andet land til at liberalisere f.eks. vandforsyningssektoren.

Hvis et land beslutter sig for at lade private virksomheder stå for vandforsyningen, er det rigtigt, at EU ønsker en vis markedsadgang for udenlandske virksomheder.

Kristendemokraterne kan derfor ikke støtte Enhedslistens beslutningsforslag.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Keld Albrechtsen.

Kl. 19.25

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak for debatten til både ministeren og ordførerne og også tak for muligheden for at inddrage de erfaringer, som vi via Udenrigsudvalget har med dansk bistandspolitik på det her område, som jo må ses i sammenhæng med den her diskussion.

Det, som i udpræget grad har præget området i GATS-forhandlingerne, er jo, at det er ting, der sker meget i det gedulgte. Det er ikke ting, der normalt er politisk debat om, og dét har faktisk været et af hovedformålene for os i Enhedslisten med overhovedet at fremsætte et forslag på det her område. Det er jo ikke så sædvanligt,

at GATS-forhandlinger er til debat. Formålet har været at få det ud i det offentlige rum; f.eks. en diskussion af det spørgsmål, som hr. Jørn Jespersen også var inde på: Er der et utilbørligt pres på nogle af de fattigste lande på det her område, sådan at der rent faktisk i nogle tilfælde er tale om frivillig tvang? Det synes jeg er noget vi skal arbejde med også i forbindelse med udvalgsbehandlingen.

For et af de forhold, som jeg godt vil gøre opmærksom på, er, at det her jo er noget, der køres af Kommissionen og regeringerne uden nogen betydelig parlamentarisk kontrol, faktisk med en nærmest forsvindende parlamentarisk kontrol. Det er jo ikke sådan, at der nogen sinde er udarbejdet et egentligt forhandlingsmandat, som regeringen forhandler ud fra, og det er slet ikke sådan, at Europa-Kommissionen står konkret til ansvar for nogen med hensyn til, hvad de går og laver. Det er et embedsmandsomsråde, vi her bevæger os ind i.

Det synes jeg ikke det skal være. For det er rent faktisk noget, der har meget store konsekvenser for mennesker, især de fattigste mennesker ude omkring i verden, og hvor der står en modstridende interesse mellem store europæiske koncerner, der ønsker at sætte sig på nogle ressourcer, som de kan tjene penge på, og nogle fattige mennesker, der har et simpelt behov for rent drikkevand, vel at mærke også til en pris, som de kan betale.

I mange tilfælde har erfaringerne fra allerede gennemførte liberaliseringer på vandområdet i fattige og mellemfattige lande altså vist, at den liberalisering har givet meget, meget dårlige resultater. Den har ikke sikret den forsyning af drikkevand til den fattige befolkning, som ministeren gerne så det skulle føre til, og som var det, man hævdede i Johannesburg.

Ministeren har ret i, at det var det, der var målsætningen i Johannesburg. Vi var nogle, der advarede imod det, og vi spurgte: Er det nu bæredygtigt? Og så har vi holdt øje med, hvad der rent faktisk er sket efterfølgende. Vi har undersøgt, hvordan det gik i Bolivia og Argentina og Filippinerne, hvor man forsøgte sig med det her. Der er resultatet dybt negativt, men det kan vi vende tilbage til og få belyst i udvalget. Dyrere vand og dårligere vand og mindre vand til den fattige befolkning var og er resultatet af liberaliseringen i de lande.

Så kan man sige, at det havde de gjort frivilligt, på papiret i hvert fald. Men er det et godt argument for, at så skal andre følge i samme fod-